

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D., v právní věci

žalobce: **A.D.**
zastoupeného advokátkou Mgr. Kateřinou Lukáčovou,
sídlem Reální 172/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. X ze dne 23. 6. 2021, ve věci správního vyhoštění,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 2. 7. 2021 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. X ze dne 23. 6. 2021, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje – odboru cizinecké policie č. j. X ze dne 23. 3. 2021; prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v délce 1 roku. Doba k vycestování z území ČR byla stanovena do 10 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Důvodem rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce vykonával nejméně dne 26. 2. 2021 ve Slezských Rudolticích bez platného povolení k zaměstnání pracovní činnosti (stavební práce na stavbě hasičské zbrojnice).
2. Žalobce v žalobě uvedl, že ve správním řízení byla porušena ustanovení § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, kdy nebyly respektovány zásady zákonnosti, přiměřenosti a materiální pravdy. Pokud se týče skutkových okolností, ty učinil nespornými. Poukázal na to, že na území ČR se nacházel legálně, kdy do Schengenského prostoru vstoupil dne 18. 2. 2021 na základě cestovního dokladu č. FL X. Žalovaný nezohlednil, že žalobce po dobu pobytu na území ČR vykazoval a vykazuje znaky slušného a bezproblémového chování; je zdravý, v produktivním věku a má zájem setrvat na území ČR za účelem podnikání, kdy je společníkem společnosti LEGALPRECISE, s. r. o., se sídlem v Praze, čímž mu vznikla vazba na ČR, kdy v ČR vidí potenciál k zajištění výdělku pro sebe a svou rodinu, kterou má na Ukrajině. Žalobce poukázal na možnost členského státu tvrdost zákona při rozhodování o vyhoštění ze solidárních či humanitárních důvodů zmírnit. Délku vyhoštění (1 rok) považuje s ohledem na skutkové okolnosti za nepřiměřeně přísnou; není zohledněna délka mezi vstupem na území ČR a policejní kontrolou.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 19. 7. 2021 navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Odkázal na obsah napadeného rozhodnutí s ohledem na obsahovou korelaci odvolacích a žalobních námitek.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl bez jednání.
5. Ze spisového materiálu soud zjistil, že dne 26. 2. 2021 byla prvostupňovým orgánem provedena na stavbě hasičské zbrojnice ve Slezských Rudolticích pobytová kontrola, při níž byl zkontrolován i žalobce, který na stavbě pracoval jako dělník. Žalobce předložil

biometrický cestovní doklad č. X, v němž neměl vyznačeno žádné platné vízum k pobytu. Posledním datem vstupu do Schengenského prostoru byl den 13. 2. 2021; žalobce tehdy překročil hranici na hraničním přechodu Medyka. Žalobce nepředložil žádné povolení k pracovní činnosti na území ČR. Při výsledku následujícího dne uvedl, že do ČR přicestoval 17. 2. 2021 za účelem práce, kterou započal vykonávat 18. 2. 2021. Uvedl, že v ČR nemá žádný majetek, ani zde nemá žádné vazby. Na Ukrajině má dceru, s níž bydlí.

6. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZPC“), Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
7. Podle § 119a odst. 2 ZPC rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
8. Podle § 174a odst. 1 ZPC při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
9. Pokud se týče žalobcových námitek, poukazuje předně soud na to, že je uplatňoval (spolu s jinými) již v odvolacím řízení, kdy žalovaný se se všemi obsáhle vypořádal. Žalobce v podané žalobě nepolemizuje s vypořádáním těchto námitek, ale pouze tyto námitky posouvá dále. Za této situace považuje soud za hospodárné odkázat v plném rozsahu na napadené rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje.
10. Soud zvláště zdůrazňuje, že zde není pochyb o tom, že žalobce naplnil hypotézu shora citovaného ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 ZPC, neboť byl zaměstnán na území ČR bez potřebného povolení. Skutečnosti týkající se délky žalobcova pobytu v ČR a jeho bezproblémovosti jsou zohledněny v nízké výměře délky vyhoštění (1 rok při možnosti až 3 let). Nejsou a nemohou být důvodem k upuštění od vyhoštění, stejně tak jako jím nemůže být žalobcova formální účast v právní osobě se sídlem v ČR. Žádná z těchto skutečností nezakládá nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého nebo rodinného života.
11. K otázce přiměřenosti uloženého opatření soud připomíná, co uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Azs 210/2017-57 ze dne 9. 1. 2019 – a sice, že pobyt na území ČR není samozřejmostí, na kterou má bez dalšího kdokoli právo; o to více je třeba, aby si cizinec takové možnosti vážil a žil v souladu s pravidly, která v ČR platí. Soud podotýká, že stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních

[Zadejte text.]

orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno. Žádné pochybení v projednávané věci však v tomto ohledu zjištěno nebylo.

12. Z těchto důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul.
13. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy procesně úspěšnému žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 14. 9. 2021

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.
samosoudce